

Af Mette Fensbo

Længslen efter den store, rigtige kærlighed på den ene side. Ulysten til at etablere et parforhold på den anden.

Midt i dette skisma og stadig med ar i sjælen efter et smerteligt forlist ægteskab, møder hun så i et trafikalt stoplys: Bernhard!

Lise Aarup, 56, folkeskolelærer, selvlært kunstmaler og mor til Tanja, vidste i forvejen – bl.a. gennem fælles bekendte – en del om kunstneren Bernhard Lipsø: at han var/er kunstner, bosat i den samme kommune – Gentofte – som hun, at ”nu er han blevet skilt” og ”nu har han fået en ny kone” osv. ”Sådan på afstand” havde Lise og han vinket til hinanden. Han vinker også den dag ved stoplyset.

-Da jeg kommer hjem til mit hus i Skovshoved, står han uden for min dør. Han får en kop kaffe. Og jeg tænker: ”Han er da lidt mærkelig”. Efterfølgende skriver han breve og ringer hver dag. Vi opdager at vi elsker de samme ting og begynder at kæresterere. Han er sjov at være sammen med.

-En dag kommer han over til mig i huset, som jeg er lidt træt af, og siger: ”Jeg har fundet ud af, hvad vi gør i fremtiden!” Bernhard har lavet en lille tegning af en tilbygning. Så siger han: ”Alt dét du har – dit lille køkken, dit badeværelse, din altan osv. – dét tager vi og flytter over og bygger på mit hus. Så får du også middagsmad”.

-Han havde arvet nogle penge og elsker at realisere projekter. Og jeg tænkte: ”Det gør jeg sgu.” Jeg solgte mit lille hus. Bernhard tegnede og 1. januar 2001 flyttede jeg ind. Da faldt jeg for ham. Det var jo en flot kærlighedserklæring. Sådan er han. Han har et stort, stort hjerte. Og tilbygningen står som en smuk kærligheds-skulptur.

I 25 år har Lise Aarup undervist på Københavns pædagogseminarium i kommunikation og organisation. Hun er som nævnt læreruddannet og har altid været sikker på at det var hendes vej. Men nu siger hun stop. Jubilæet bliver samtidig en afsked. For nu vil hun være kunstner – maler - på fuld tid.

-Jeg har lagt mine ambitioner og drømme over i dén karriere og jeg ser fremtiden sjovere med den frihed, karriereskiftet giver, siger Lise Aarup, der beskriver det som et ”dejligt mirakel” at se sig selv som kunstner – noget der aldrig har ligget i kortene. M1) Bristede drømme

Hun kommer fra en middelklassefamilie. Faderen arbejdede i en bank, moderen var laborant. Et hjem, der gav tryghed og kærlighed, men som absolut ikke var til kunst. Et hjem præget af pænhed. Lise skulle være sød, opføre sig ordentligt, så hendes forældre kunne være stolte af hende.

Da hun er 30, ændrer hendes liv sig markant. Alt inden i hende er kaos. Et par år før er hun blevet gift, har fået en datter og er blevet folkeskolelærer. På dette tidspunkt flytter hun og datteren i kollektiv.

-Min daværende mand er journalist. Han rejser en del og er slet ikke klar til familielivet. Han er omkring os, men ikke nærværende. Derfor flytter jeg i kollektiv – kun for syv måneder, men jeg har det ikke godt. Der er ikke andre beboere med børn. Det er i slutningen af 70erne. En hård periode.

Lise Aarups drømme brast.

-Jeg var vildt forelsket i ham og jeg holder aldrig op med at elske ham. Men dengang sad jeg svigtet og alene. Og var langt mere familieminded end jeg er i dag.

Datteren er i dag 28, gift, gravid og bor i Skotland.

-Det tog fem år før jeg blev rigtig glad. Jeg flyttede tilbage til vores lejlighed i Skovshoved, hvor jeg sammenlagt har boet i 25 år, de 20 alene med Tanja. Gennem årene kom min mand hjem i ny og næ. Det var meget uregelmæssigt og til sidst krakelerede ægteskabet.

-Efter sådan en krise fandt jeg en ny person inden i mig. Min drøm var bristet, men jeg var alligevel en glad person. Jeg ville være kunstmaler og havde det pragtfuldt som single. I årene efter skilsmissen har jeg da haft en masse dejlige kærester, men ingen af dem har fået lov at komme fast inden for døren. Jeg var simpelt hen ikke parat til at opgive min nyfundne frihed. Jeg havde det sådan, at lige så snart et forhold blev mere alvorligt, så trak jeg mig lidt. Men savnet af en mand - dét havde jeg et eller andet sted...

Så var det altså at Bernhard og Lise tilfældigt mødtes ved dét stoplys. For otte år siden.

-Jeg var blevet rigtig god til at bo alene og havde aldrig prøvet at bo med en anden. Det skulle jeg lære som 48-årig. Det var ikke alene en udfordring, men en omvæltning. I begyndelsen sagde jeg, at det kunne jeg ikke klare. Han har tre børn med to kvinder. "Jeg kan ikke gå ind som reservemor", sagde jeg. Hvorefter Bernhard svarede: "Så går du bare ned til dig selv".

M2) Livet kører ikke med mig

Sådan blev det. Sådan er det. Tilbygningen – atelieret – er Lise Aarups domæne.

-Han kommer ikke herved af sig selv. Han har respekt for at det er mit. Det pudsige er, at jeg har mødt flere – især kvinder - der siger, det er en god måde at bo på. Man bliver lidt sær af at bo alene. Men jeg har et utrolig stort behov for bare at være mig selv. Tidligere kunne jeg være alene i uger for så at gå ud og blive fyldt op af det fællesskab, der ligger i at være en del af en gruppe.

-Som teenagere lærte vi at gå ind på vores værelser – de voksne havde bare ikke et værelse for sig selv. Nu har kontoret vundet indpas i hjemmene, men jeg tror at det især i børnefamilier er vigtigt, at også de voksne har deres små domæner, hvor de kan gå hen alene. Den anden, kunstneriske side af mig havde jeg aldrig lært at kende eller udviklet, hvis jeg var blevet hos min første mand. Der skulle en slags eksistentiel krise til for at jeg fandt ud af, hvad jeg også indeholder.

-Når jeg ser på mine billeder kan jeg stå i en dyb undren og tænke: "Gud, det er mig, der har lavet dem". Glæden over at kunne få lov er stor.

Hvad synes du om den kvinde, der så er kommet til syne?

-Jeg kan godt lide hende. Jeg tør godt være mig selv. Jeg har en dejlig følelse af selv at være med i de afgørelser, jeg tager. Livet kører ikke med mig. Grundlæggende føler jeg en dyb glæde og taknemlighed. Jeg er meget lidt frustreret.

I en periode på 10 år havde Lise Aarup ikke den store, tætte kontakt til sine forældre. Som 13-årig gjorde hun direkte oprør mod den indpakkethed og evige bekymring om alle ting, der herskede i hjemmet. Da hun var 17 flyttede hun hjemmefra, og først da Lise Aarup fik sin datter, blev forholdet mere helstøbt.

-Men jeg har altid vidst, jeg havde dem. Jeg er ikke én der nemt knytter mig til andre. Dét der fascinerer er de møder med mennesker, hvor man straks oplever et dybt fællesskab. Jeg er ikke en small-talker. Der skal ske noget.

-Mine venner er meget inddelt i grupper. Jeg har en pigeclub, der kører på 16. år og en filmklub, hvor vi er 18, der mødes en gang om måneden. Nej, det er ikke lige mig at mødes fordi vi skal se hinandens nye samtalekøkken! Jeg er blevet meget lidt materiel.

Lise Aarup og Bernhard Lipsøe har adskilt økonomi.

-Der ville være store ulemper ved at slå den sammen. Tilsammen har vi fire børn. Jeg er helt tilfreds med at dét jeg har her er mit. Det er også hans hus og jeg lejer tilbygningen.

M3) Længere fremme på bænken

Du er 56 og i gang med en ny fase i dit liv. Hvad betyder alder?

-Jeg er helt afklaret med min alder og jeg er heller ikke bange for at blive gammel. Jeg kan synes det er forfærdeligt, at der rundt omkring på bl.a. plejehjem ikke er bedre vilkår for de ældste. Alt for mange gamle i Danmark har det ikke godt nok. Gamle mennesker kræver pasning og som pårørende skal man tage sin del.

-Jeg har stadig min gamle far – han er på plejehjem – og det er en stor tilfredsstillelse at tage sig af ham, at have et forhold til ham. Det er så rørende at se ham, når han kommer i tanke om noget, han har oplevet tidligere, fordi jeg har fortalt ham om det. Jeg er da også helt bevidst om at jeg sidder lidt længere fremme på bænken nu. Men jeg elsker at være i nuet. Det lærte jeg meget af min datter og demente mor. Det skal være godt i øjeblikket. Det gør ikke så meget med fortiden og fremtiden. Jeg kan li' bare at være. At gå en tur. At male er også at være i nuet.

-Jeg er klar over at der er en risiko for, at også jeg bliver dement – måske som 75-årig. Til den tid vil jeg så meget gerne være et sted, hvor nogle tager sig af mig, sørger for at jeg ikke lugter. Det er for mig ikke den værste tanke at være dement, hvis man bliver en glad dement, som min mor blev. I dén sindstilstand har demente ikke problemer, de er ikke bange for noget.

Som nævnt er Lise Aarup autodidakt ved staffeliet.

-Jeg tror det betyder at jeg bibeholder min eksperimenteren, den legende tilgang til dét at male. Det er legen som er sjov. Mine figurer hopper og danser. De er – som jeg - i nuet.

Lise Aarup udstillede første gang 1988. I dag er hun en anerkendt kunstner og hendes billeder hænger bl.a. på store virksomheder, hos private og i gallerier rundt i landet.

-I starten gemte jeg mine billeder væk, når jeg fik gæster. Ingen skulle se dem. I dag betyder det ikke så meget, hvad andre tænker og mener. Bernhard og jeg er gode til at se på hinandens ting. Også til at komme med kritik. Jeg kan godt se han har en stor håndværksmæssig dygtighed, som jeg beundrer. Den har jeg ikke. Til gengæld kan den også være med til at fastholde én i hvad der er godt. Når man ikke aner det, kan man være mere legende.

Lise Aarup arbejder meget struktureret. Ikke noget med at vente på den hellige inspiration.

-JEG må sørge for at blive inspireret. Jeg står op kl. 6.30 og bader i Øresund hele året. At male er hårdt arbejde, men jeg skal helst have penslerne i hånden hver dag.

Ganske vist har kunstnerparret to meget selvstændige liv, men de rejser en del sammen. Næste rejse skal højst sandsynligt gå til Brasilien. Det eneste de ejer i fællesskab er et sommerhus. "Sådan skal det vedblive at være".

Som et lille kuriosum kan det nævnes, at huset i Charlottenlund er sat til salg. I stedet er købt et hus og en lille lejlighed lige ved siden af hinanden i Skovshoved. Lejligheden bliver Lise Aarups domæne.

Så er alt ved det gamle. De er både sammen og hver for sig...